

Katarina Kumar
Majda Zgonik

PLES NASPROTIJ

KATARINA KUMAR

Jaz. Ti. On. Ona.
Mi, vsi.
Iščoča, išoč.
Obrabljeni korak
na dolgi poti odrešitve.

Oblikujem te. Oblikuješ me.
Vse je vzajemno.

Vzgibi duše, vzgibi srca.
Resnica v obeh.

Tkem, tkeš.
Srečava se,
prepletava.
Dve barvi sveta.

»Kje si?«
Na pogovoru z Bogom.
In težke so moje veke,
ko vidijo zlo neba.
Moji dvomi puhtijo,
zavedanju se približujem.
In hočem mir.
Božji mir.
Tisoče svetov kroži
po tirnicah mojega vesolja.
Ustaljeno, noro.
Predvidljivo, noro.

Ponujam spravo za dinar, dva.
Objokanost mineva in
polzim v sen.
Harmonija neba se
seli v dušo mojo
in kaos se spreminja v kozmos.
Vse je tam, kjer mora biti
ali tam, kjer naj bi bilo.

Svoja sem in tvoja.
Vsako ped sebe ti dam:
kost, las, pljuča in srce.
Še roko ti podam in
z nogo korak naredim.
Vzameš dele mojega telesa?
Hočeš dušo deklice te?
Ali bije srce za oboje?
Želiš ti mene?
Kaj mi v zameno daš?
Poslednjo svojo bit?
Ali plašč, ki te obdaja?
»Vse.«

Predano si zreva v dušo in telo je le še
obris,
materija zemlje.
Jadrava v daljne svetove
in skrivam dvome,
vem, da sem človek.
In to je moj krogotok.

Ogenj očisti moje misli
in sonce vstopi v moj dom.
Planjave valovijo v vetru,
nagibajo se sem in tja.
Vabim te na ples nasprotij,
vabim te spoznanju naproti.
Objema me vonj po slanem zraku
in prevzema zvok,
ki se ob skalah lomi.
Mir v meni.
Mir v obeh.

Duh časa

Žalost preveva moje ude,
okorno je telo,
srce toči mnoge solze.
Pogled uprt je v neznano,
čez obzorje se razteza,
misel potuje v lepoto,
proč, v lepoto.

Otroško gledati na svet
in videti domišljijo.

Nebesni svod nad mano,
tisočero luč gori,
svetijo v temni noči,
morje ogledalo je njih oči.
Ko sonce ugasne,
zvezd nebroj mi sveti.
V morju njih obraz odseva.
Kam odideš, sonce zlato,
ko za goro le tvoj sij
izdaja, da potuješ,
tu ostajamo pa mi?
Kakšna pot te čaka neki,
tam daleč, tam nekje,
povej o sonce zlato!

Šumov nebroj v tej kotanji,
vse odmeva, vse kriči.

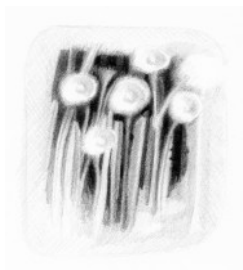
Ti in jaz. Jaz in ti.
Sva kot ples dežja.
Padava, ko jočeva.
Jočeva, ko padava.
Vse je gibanje nasprotij,
ujetih v harmonijo.
Veter nosi dežne kaplje,
nosi mene, tebe, oba.

Kamen v srcu.
In srce v kamnu.
Oboje v svetu

Tiho reka spevno po bregovih leze,
umikajoč se beži.
V nove razsežnosti prodira.

MAJDA ZGONIK

KLIC ZAME

Jutra
so rožni popki.

*

Jasnina neba in črn sprelet jate.

*

V tišini
sem razodetje
sama sebi.

Pojejo bori
glasno,
a blagoglasno.

*

V vrvežu
smo izenačeni,
v tišini
je klic
zame.

*

Ognjišče na sredi.
Koliko premrlih pogreje!

Trpim, ker ne trpim madeža.

*

Sama mečem
senco
na svojo
luč.

*

En sam madež
na ekranu mojega Bivanja.
Strah.

Kako ljubeča sem do sebe,
ko prižigam
tvoje upanje.

*

Če si upam ostati nekaj časa v
temi,
se bo
luč
prižgala sama.

*

Tudi če ugasneš, zvezda moja,
vem za Pot.

BOLEČINA

Čez zeleno ponjavo
razlita
bolečina.

Ne odpihlja je veter
in ne vsrka vase dišeči les.

Njena senca
se zarije
še v moje sanje.

PREBLISKI

Moj Gospod,
ki mi govoriš,
da sem svoja Luč
in svoja Pot
in v vseh ozirih svoj Gospod,

mi oprostiš za ta klepet s tabo?

Pa kar vem: Ni mi treba oprostiti,
ker je že davno vse oproščeno.

Ker, če me nagrajuješ,
me tudi kaznuješ ne;
in mi tudi oproščati ni kaj.

In če je vse v enem:
val in morje
struna in godec
ljubi in ljubica,

potem obstajam v sebi,
v bonaci, ki sledi viharju
v tišini, ki pride po hrupnosti
v ljubezni, tudi ko menim,
da tisto ljubezen ni.

Učim se,
hitro se učim
počivati v sebi,
počivati v tebi.

Katarina Kumar, Majda Zgonik
PLES NASPROTIJ

Pesniška zbirka je nastajala ob skupnih
druženjih v krožku Žive besede pod
mentorstvom Polone Abram

Risba na naslovnici:
Peter Abram

Izdalo Ustvarjalno središče Abram
Pedrovo nad Branikom
avgust 2009